75

நான் இருக்கிறேன்

அமிர்தா என்கிற பெயரில் அப்படியென்ன சுவை இருக்க முடியும்? ஆனால் சண்முகத்துக்கு இருந்தது. குழந்தைகள் சாக்லேட்டைக் கையில் எடுத்த பிறகு வாயில் வைத்துச் சுவைப்பது போல, மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பெயரைப் பல தொனிகளில், பல தினுசுகளில் உச்சரித்து அழைத்தான் சண்முகம்.

“அமிர்தா... அமிர்தா...”

முன் பெஞ்சில், ராஜேஸ்வரிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் அமிர்தா என்று அழைக்கப்பட்ட அமிர்தலட்சுமி. இடம் வகுப்பறை. நீள வாக்கில், மூன்று பகுதியாக, இரண்டிரண்டு பேர் அமரத்தக்க பெஞ்சில் எங்களுக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தார்கள் அவர்கள். நாங்கள் கடைசி பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்தோம். நாங்கள் என்றால் நானும், சண்முகமும்.

அது சித்தாந்த வகுப்பு, வெள்ளிக் கிழமைகளில் முதல் வகுப்பு சித்தாந்த வகுப்பு இருக்கும். அப்போது சைவ சித்தாந்தத்தை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார் பேராசிரியர். சரியாகப் பத்து மணிக்கு வகுப்பில் இருப்பார் அவர். என்ன காரணத்தினாலோ வரவில்லை.

அமிர்தாவுக்கு மட்டுமே கேட்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அமிர்தாவின் பக்கம் குனிந்து “அமிர்தா... அமிர்தா...” என்று ரகசியக் குரலில் அழைத்தான் சண்முகம். சண்முகத்துக்கு நேராக, முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

நான் எட்டிப் பார்த்தேன்.

மெய்கண்டாரின் பாடல்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். சண்முகத்தின் காதில், “சைவ சித்தாந்தம் படிக்கிறாள்டா” என்றேன்.

சண்முகம் மீண்டும், குரலில் தேனைத் தடவிக் கொண்டு, "அமிர்தா... அமிர்தா..." என்றான். அமிர்தாவுக்கு குதிரை வால் மாதிரி கற்றைச் சடை. தினம் ஒரு பூவைத்துக் கொள்வது அவள் வழக்கம். ஒரு நாளைக்கு மல்லிகை, ஒருநாள் ரோஜா, ஒருநாள் சம்பங்கி, ஒருநாள் கனகாம்பரம். அன்று மல்லிகை வைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தாள். அமிர்தா ஓர் அழகியா என்றால் என்னால் பதில் சொல்ல முடியாது. கல்லூரியில் எல்லாப் பெண்களுமே அழகிகளாகத்தான் எனக்குத் தோன்றினார்கள். எனக்கு இன்னும் கூட பெண்களில் பேதம் காண முடிவதில்லை. அமிர்தா அழகி யென்றுதான் கல்லூரிக்குள் மதிக்கப்பட்டாள். மாணவர்கள் அவளிடம் சென்று பாட சம்பந்தமாகக் கூட அடிக்கடி சந்தேகம் கேட்டார்கள் என்றால், நிச்சயம் அவள் அழகியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அமிர்தா, சடையைச் சிலுப்பி கொண்டு, பக்கவாட்டில் திரும்பி, ச்சூ என்றாள். அதன் அர்த்தம் 'சும்மா இரு' அல்லது 'கம்னு கிட' என்பதாம். ஆனால் சண்முகத்தை அதுவே உசுப்பிவிட்டது போலும்.

"என்ன படிக்கிறாய்?" என்றான்.

நான் இந்தச் சமயத்திலே உள்ளே புகுந்தேன். பொதுவாக இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் நான் ஜெயிப்பதில்லை. கூச்சம், பெருமிதம் காரணமாக இந்த விளையாட்டில் நான் ஒதுங்கிபோவேன். என்ன காரணத்தினாலோ எனக்கும் இந்த விளையாட்டில் பங்கு கொள்ளத் தோன்றியது. ஒரு வகையான பெண் குரலில், கழுத்தை நொடித்துக் கொண்டு, 'சைவ சித்தாந்தம் படிக்கிறேன்" என்றேன்.

அமிர்தா, மேலும் தன்னை பெஞ்ச்சில் சாய்த்துக் கொண்டு தீவிரமாகப் படிப்பவள் போல் அபிநயத்தாள். ஆனால் அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த ராஜேஸ்வரி திரும்பி என்னைப் பார்த்து முறைத்தாள். 'நீ கூடவா?' என்பது அவள் பார்வைக்கு பொருளாக இருக்க வேண்டும்.

சண்முகம் மேலும் கிசுகிசுப்பான குரலில், "சைவ சித்தாந்தம் படிக்கிற வயசா உனக்கு? அமிர்தா? கலிங்கத்துப் பரணியை எடு, அதிலே கடை திறப்பு என்கிற பகுதியை எடுத்துக் காதல் கவிதைகளைப் படி, கண்ணே" என்றான்.

அவ்வளவுதான், பட்பட்டென்று கால்களை உதைத்துக் கொண்டாள் அமிர்தா. புத்தகத்தை எடுத்து மூடி, கீழே அறைந்தாள். எழுந்து சண்முகத்தை முறைத்தாள். கையில் சிலம்பு மட்டும்தான்

இல்லை. நேராக பூமி தேவியின் முகம் நோகும்படி நடந்தாள். எங்கள் வகுப்பிலிருந்து பார்த்தால் பிரின்ஸிபல் அறை தெரியும். பிரின்ஸிபல் என்று அறியப்படும் ராகவன் சார், கண்மண் தெரியாத முன் கோபத்துக்கு அறிமுகமானவர். அமிர்தா அவர் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

எனக்குக் கலங்கியது.

"என்னடா, அமிர்தா பிரின்ஸிபல் அறைக்குப் போறா? வம்பை விலைக்கு வாங்கிட்டே, பாரு" என்றேன்.

அவன் நிதானமாகச் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

"காதல் பெண்கள் கடைக்கண் வீச்சுக்காய்
நோதலும் இன்பம், நோயும் ஓர் இன்பம்
ஆதலினால் காதல் செய்வோம்."

என்றான். தொடர்ந்து, ராஜேஸ்வரியிடம் குனிந்து, "தோழிக்கு சாட்சி சொல்லப் போகலையாம்மா?" என்றான்.

அவள் இவன் பக்கம் திரும்பி, "மூஞ்சியைப் பாரு" என்றாள்.

சண்முகம் முகத்தைத் தடவிக் கொண்டு, "மாசு மருவில்லாத முகம். உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா ராஜேஸ்வரி? உனக்கு என்ன மாதிரி முகம் பிடிக்கும் என்று சொல், தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு வர்றேன்" என்றான்.

ராஜேஸ்வரி மீண்டும் திரும்பி, "வவ்வவ்வே..." என்று உதட்டை முறுக்கி, முகத்தை நாலு கோணலாக்கிக் கொண்டு காட்டினாள்.

"ஓ... இப்படிப்பட்ட முகம்தான் வேண்டுமா? அது நல்லா இருக்காதே. பரவாயில்லை. உனக்குப் பிடித்திருந்தால் சரி" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, பியூன் கந்தசாமி வகுப்புக்குள் தோன்றினார்.

"இன்னா சம்முவம், அந்தப் பெண்ணை இன்னப்பா பண்ணே? வா, வா பிரின்ஸிபல் கூப்பிடறாரு. அவரண்டை அந்தப் பொண்ணு ஒன்னு அழுவுது" என்றார். சண்முகத்தைப் பார்த்து.

சண்முகம் எழுந்து பிரின்ஸிபல் அறைக்குள் சென்றான்.

இப்படித்தான் ஏதாவது ஒரு வம்பில் தொடர்ந்தாற் போல் அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லல் படுவான்.

சுபாஷிணியிடம் கணேசன், ஏதோ எல்லை மீறி நடந்து கொள்ள, அவனைப்போய் உதைத்தவனும் இவன்தான். காரணம் கேட்டதுக்குச் சொன்னான்.

"வைத்தி, நானும் பெண்களிடத்தில் குறும்பு செய்பவன்தான், இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், எதற்கும் ஓர் எல்லை இருக்கத்தானே செய்கிறது? அந்தச் சமயத்தில் கோபம் வந்தாலும், பிறகு நினைத்துச் சிரிக்கச் செய்யும் படியான காரியம்தானே குறும்புத்தனம்? அது தப்பில்லை. ஆனால், பின்னால் நினைத்து அருவருப்பு அடையும்படியான காரியத்தைச் செய்வது அசிங்கம் அல்லவா? அதை கணேசன் செய்தான். என்னால் தாங்க முடிய வில்லை. சுபாஷிணியிடம், "கொஞ்சம் நகர்ந்துக்கம்மா" என்றுவிட்டுக் கணேசனின் முன்னால் போய் நின்று கொண்டு, 'ம்... அந்த விளையாட்டை என்னிடம் செய்யேம்பா' என்றேன், அவனோ, "நீ என்ன அவளுக்கு பாடிகார்டா? என்றான், என்னால் சும்மா இருக்க முடியுமா? சொல், விட்டேன் இரண்டு அறை. அவனுக்குப் பரிந்து கொண்டு சில பையன்கள் வர, எனக்கென்று சிலர் தாவ, அப்புறம் என்ன? ரகளைதான்."

சண்முகத்துக்கு இதன் விளைவாக, இரண்டு நாட்கள் 'சஸ்பென்ஷன்' கிடைத்தது.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவன் குணம், அவன் தன் அளவில், கல்லூரி மாணவிகளிடம் குறும்பு செய்து, வம்பு செய்கிற வன்தான் எனினும், கல்லூரி மாணவிகளிடம், வெளியாட்கள் வம்பு செய்கிறார்கள் என்று தெரிந்தாலோ, சக... மாணவர்கள் கூட வரம்பு மீறுகிறார்கள் என்று தெரிந்தாலோ சும்மா இருப்பதில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் நியாயத் தராசைத் தன் கையில் ஏந்தத் தயாராய் இருப்பான் அவன்.

கல்லூரி தொடங்கிய புதிதில் பெரிய ரகளைக்கே அவன் காரணமாக இருந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது. கல்லூரியை அடுத்த நாற்சந்தியில் கடைத்தெரு ஒன்று அமைந்திருந்தது. வெண்ணாற்றங் கரைக்குப் போகும் பாதையும், குதிரை கட்டித் தெருவும் இணையும் சந்திப்பில் ஒரு சைக்கிள் கடை இருந்தது. சைக்கிள் கடையை ஒட்டிய நிழற்குடையில், டவுன் பஸ்ஸுக்கு ஒதுங்கி நிற்பார்கள் மாணவிகள். சைக்கிள் கடையில் இவர்களைப் பார்ப்பதற்கென்றே ஓர் இளைஞர் கூட்டம் நிற்கும். அது இயற்கை தான். ஆனால், அப்போதுதான் முதலாண்டு சேர்ந்திருந்த சுப்புலட்சுமியைப் பார்த்து, காகித அம்பெறிந்திருக்கிறான் ஒருவன். அதைக் கூட மன்னிக்கலாம்தான். மன்னித்தாள் சுப்புலட்சுமி. அதைத் தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்ட அதே இளைஞன் அவள் பஸ்ஸில்

ஏறுகிற நிலையில்—ஒரு கையில் புத்தகமும், மறுகையில் பஸ்ஸையும் பிடித்த படி ஏறும் நிலையில் — வேண்டுமென்றே இடித்திருக்கிறான். புத்தகம் விழுந்து சிதறியது. புத்தகம், நோட்டுக்குள்ளே இருந்த காகிதங்கள் பறந்தன. அதற்கும் மேலே, அவனது இடியைத் தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியில் நிலை குலைந்து போனாள் சுப்புலட்சுமி. அதே நேரம், வண்டியும் நகரத் தொடங்கவே, பிடிமானத்தையும் விட்டு விட்டாள். ஒரு மூட்டையைப்போல் தரையில் விழுந்தாள் அவள். அதிர்ச்சியுற்ற டிரைவரும் வண்டியை நிறுத்தினார். நிமிடத்தில் ஒரு பெரும் கூட்டம் அங்கே சேர்ந்துவிட்டது. குன்றிப் போய், சமாளித்து எழுந்த அப்பெண், குனிந்து புத்தகங்களையும் நோட்டையும் ஒன்று சேர்த்தாள். பின்னால், நடந்ததைக் கேள்வியுற்ற சண்முகம் சுப்புலட்சுமியிடம் பேசியபோது, அவள் சொன்ன அந்தச் சொல் அவனை உலுக்கிவிட்டது.

“சிரித்தான், கலாட்டா செய்தான். அம்பெய்தான். ஏன், ‘இடித்துத் தள்ளவும் செய்தான். பையன்களிடம் இதெல்லாம் சகஜம் தான். நான் இதைப் பெரிது பண்ணி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சண்முகம். பையன்கள் தங்களை இப்படித்தானே வெளிப்படுத்தி கொள்கிறார்கள். நான் கீழே விழுந்து, சிராய்த்துக் கொண்டு இரத்தம் வெளிப்பட, வலியோடு நிற்கையில், ஒரு மனிதன், இதற்கெல்லாம் காரணமான மனிதன் பதறியிருக்க வேண்டாமா? ‘ஐயோ, சாரி!’ என்று வருத்தம் தெரிவித்திருக்க வேண்டாமா? இல்லை, சண்முகம். அவன் சிரித்தான். நான் ஏதோ தப்பு செய்தவள் மாதிரியும், அதற்கான தண்டனையை நான் பெற்றேன் என்பது மாதிரியும், நான் கீழே விழுந்தது ஏதோ தமாஷ் என்பது மாதிரியும் அவன் சிரித்தது தான் இப்போது நினைத்தாலும் மனம் வெறுத்துப் போகிறது. பிறர் படும் துன்பம் பார்ப்பவர் மனத்தை அறுக்கவில்லையென்றால், அது அரக்கத்தனம் இல்லியா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் அழுதிருக்கிறாள்.

சண்முகம் பேசாமல் திரும்பியிருக்கிறான். இரவோடு இரவாக, அவனைப் பற்றி விசாரித்து அவன் வீட்டு விலாசத்தைக் கண்டு பிடித்து, கதவைத் தட்டி, அவனை வெளியே தெருவுக்குக் கொண்டு வந்து, கடைவாயில் இரத்தம் வர உதைத்திருக்கிறான், சண்முகம். அதுவரையில் கூடப் பிரச்சினை இல்லை. அந்தப் பையன் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் பையனாக இருந்ததுதான் ஒரு பெரிய பிரசினையாயிற்று.

பிரின்ஸிபலின் அறையைவிட்டு வெளியே வந்த சண்முகத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் மாணவர்களும், சில மாணவிகளும். "பிரின்ஸிபால் என்னப்பா சொன்னார்?" என்றான் ஒருவன்.

"என்ன சொன்னார்! வழக்கம் போலத்தான். இந்த முறை நாலு நாள் சஸ்பென்ஷன்'' என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான் சண்முகம்.

நடந்ததைத் தனியாக சண்முகம் என்னிடம் சொன்னான்.

பிரின்ஸிபல் அறைக்குள் நுழைந்திருக்கிறான் சண்முகம். இவனைப் பார்த்ததும் அவர், "உன் காலித்தனம் எப்போதுதான் அடங்கும்?" என்றிருக்கிறார்.

"என்ன சார்?"

"இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்கிறே... இந்தப் பெண்ணிடம் என்ன சொன்னே?"

என்ன சொன்னேன் என்று அமிர்தாவிடமே திரும்பிக் கேட்டானாம். சண்முகம். அவள் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு நின்றிருந்தாளாம்.

"சார், நான் என்ன சொன்னதாக இவங்க சொல்றாங்க, சார்?"

"சைவ சித்தாந்தம் வேண்டாம். கலிங்கத்துப் பரணி படின்னு கொஞ்சம் தப்பான வார்த்தைகளையெல்லாம் சேர்த்துச் சொன்னி யாமே?"

"ஐயோ சார்... நான் சொன்னது என்ன தெரியுமா? சைவ சித்தாந்தம் படிக்கிறீங்களா, அமிர்தா. அடுத்த பிரியட் கலிங்கத்துப் பரணி இல்லியா? அதைப் படியுங்களேன். அப்படீன்னு சொன்னேன், சார்.

இதைச் சொல்லும்போது அமிர்தாவின் முகத்தில் புன்னகை கோடு போட்டதாம்.

"அப்படியாச் சொன்னே? கண்ணே கிண்ணேன்னு எல்லாம் சொன்னியாமே?"

"அன்பாகச் சொல்றது இல்லியா சார்? இங்கிலீஷ்காரர்கள் 'டியர்'னு சொல்றாங்களே சார், சார் மாதிரி தமிழ்லே சொல்ல முயற்சி பண்ணினேன், சார்."

"உனக்கு அக்கா தங்கச்சி இருக்காங்களா?"

"இருக்காங்க சார்."

"அவங்ககிட்டே போய் இந்த மாதிரிப் பேசுவியா?"

"சில விஷயங்களைச் சிலரிடம்தான் சார் பேச முடியும். அக்கா, தங்கச்சிகிட்டேயெல்லாம் அதைப் பேச முடியாது, சார்."

அமிர்தா அந்தச் சமயம் பார்த்துக் 'களுக்'கென்று சிரித்திருக்கிறாள்.

என்ன பெண்கள் இவர்கள்! காய்ந்தால் சுள்ளென்று காய்வது, பெய்தால் வெள்ளமாகப் பெய்வது, குளிர்ந்தால் ஐஸ் கட்டியாகவே ஆகிவிடுவது, சுட்டால், அக்னியாகவே சுடுவது...

அமிர்தா சிரித்தது, பிரின்ஸிபாலின் கோபத்தை அதிகப்படுத்தியிருக்கக் கூடும்.

வழக்கமாக இரண்டு நாள் சஸ்பென்ஷன் என்பவர், நாலு நாள் என்று சொல்லிவிட்டார்.

ஆனால் விஷயம் அத்தோடு முடியவில்லை என்பதுதான் சுவாரஸ்யமான திருப்பம். நானும் சண்முகமும் தங்கியிருந்த குதிரைக் கட்டித் தெரு மாடிக்கு அமிர்தா அன்று மாலையே வந்தாள்.

வெளியே இருட்டு கவிழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரம். வானம், விறகடுப்பு மாதிரி சிவந்து கொண்டிருந்தது. சண்முகம், சோப்புப் பெட்டி சகிதம் இடுப்பில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு வெற்றுடம்போடு குளிக்கப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். கீழே, கொல்லைக் கிணற்றில்தான் நாங்கள் தண்ணீர் சேந்திக் குளிப்போம். நான் அப்போதுதான் குளித்துவிட்டு வந்து துண்டோடு நின்று கொண்டு தலையைத் துவட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

பயங்கரம்தான்.

மெல்லிய, பிஞ்சு வெண்டைக்காய் விரலால் அறைக் கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டு, அப்படித் தட்டி அலார் செய்கிற கிருஷ்ண மூர்த்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்த சண்முகம், "சும்மா உள்ளே வாடா கம்மினாட்டி பெரிய வெள்ளைக்காரக் குஞ்சு மாதிரித்தான், கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வருவியா?" என்றான். அமிர்தா தலையை உள்ளே நீட்டியவள், அரண்டு திடுக்கிட்டு, தலையைப் பின்னுக்கு எடுத்துக் கொண்டாள். விநாடிகளில் நாங்கள் லுங்கி, சட்டைக்குள் புகுந்து விட்டோம்.

"வாங்க, வாங்க அமிர்தா... உள்ளே வாங்க" என்று இருவருமே ஒன்றாகக் குரல் கொடுத்தோம், தடுமாற்றத்தோடு.

அமிர்தா, நேராக சண்முகத்தின் முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள். "கோயிலுக்கு வந்தேன், சண்முகம். அப்படியே உங்களையும் பார்த்துப் பேசவேண்டும் போல் தோன்றியது. என்னால் உங்களுக்கு நாலு நாள் சஸ்பென்ஷன் கிடைத்தது பற்றி எனக்கு மிகுந்த வருத்தம். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். மாணவர் கள், மாணவிகளைப் பார்த்துக் குறும்பு செய்வது சகஜம்தான். அதை நாமும் ரசித்து, சிரித்து, விளையாட்டாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற அறிவு எனக்கு இல்லை, சண்முகம். முட்டாள் தனமாக இதைப் பிரின்ஸிபலிடம் சொல்லிப் பெரிது படுத்தி விட்டேன். அதை நினைத்தால் எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இனி இம்மாதிரி குழந்தைத்தனமாக நடந்துகொள்ள மாட்டேன்" என்றவள் ஒரு நிமிடம் தயங்கினாள். பிறகு தொடர்ந்தாள். "வைத்தி இருக்கிறார். பரவாயில்லை. அவரும் எனக்கு நண்பர்தானே! அவர் முன்னால் பேசுவது எனக்குச் சங்கடமாக இல்லை. பிரின்ஸிபலிடம், அக்கா, தங்கையிடம் சில விஷயங்களைப் பேச முடியாது என்றீர்களே, அது உண்மைதானா? என்னைச் சகோதரியாகக் கருதாமல், வேறு மாதிரி கருதி அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அப்படியென்றால் நான் அதை வரவேற்கிறேன். மீண்டும் அந்த வார்த்தையை என்னிடம் சொல்வீர்கள் என்றால், நான் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவேன். அந்த வார்த்தைகளைச் சட்டம் போட்டு மனசுக்குள் மாட்டிக் கொள் வேன். வரட்டுமா? அம்மா கவலைப்படுவாள். இருட்டி விட்டது. வீட்டு முகவரி உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? வாருங்கள், அவசியம் வீட்டுக்கு வாருங்கள். வைத்தியையும் அழைத்து வாருங்கள். வருகிறேன்."

அவள் போயே போய்விட்டாள்.

ஒரு நூறு மத்தாப்புக் கட்டுக்களைக் கொளுத்தி எங்கள் முகத்துக்கு முன் காட்டிய மாதிரி இருந்தது.

அடுத்த நாளே நாங்கள் அமிர்தா வீட்டுக்குப் போனோம்.

அமிர்தாவுக்கு அக்கா மாதிரி இருந்தாள் அவள் அம்மா. இரவு அவர்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டோம். எங்களை வழியனுப்ப வெளியில் வந்த அமிர்தாவிடம், மிக மென்மையான குரலில் சண்முகம் சொன்னான்.

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க, அமிர்தா. நான் அப்படிச் சொன்னது சகோதர பாவத்தில் அல்ல. ஒரு மாணவர் குறும்பு மட்டும்தான். வேறு வர்ணம் அதில் இல்லை. உங்களை அப்படி என்னால் நினைக்க முடியாது. நீங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.”

பௌர்ணமி நிலவை மேகம் மறைத்தது மாதிரி, சட்டென்று அமிர்தாவின் முகம் இருண்டது. ஒரு கணம்தான். சமாளித்துக் கொண்டாள் போலும். அவள் பல் வரிசை மிக அழகாக இருந்தது. கோடு போட்டு எழுதியது மாதிரி வரிசைப் பற்கள். அவள் சொன்னாள்:

“நல்லவேளை, சண்முகம். வீட்டைக் கட்டிய பிறகு இடிக்க வேண்டி நேரவில்லை. அந்த வகையில் திருப்திதான். அஸ்திவாரம் போடுவதற்கு முன்னாலேயே சொல்லிவிட்டீர்கள். உங்களுக்கு ரொம்ப நன்றி” என்றபடி சிரித்தாள்.

சே! இப்படிப்பட்ட ஒருத்தி சுவாசித்த காற்றைச் சுவாசிக்க எனக்கு வாய்த்திருக்கிறதே என்று ஆனந்தம் அடைந்தேன், நான்.

அமிர்தாவை நான் வியந்தேன். ஆனால், அவளைக் காட்டிலும் பல படி மேல போனான் சண்முகம் என்பதை நான் அறிய நேர்ந்த சந்தர்ப்பம் எனக்கு விரைவில் வாய்த்தது. நாங்கள் இரண்டாம் ஆண்டு முடித்து மூன்றாம் ஆண்டு வகுப்புக்கு வந்தோம். முதலாண்டில் ராஜலட்சுமி என்கிற பெண் சேர்ந்தாள். முதன் முதலில் கல்லூரிக்கு வரும் பெண் யாரானாலும், அவளை ‘மணமகளே மணமகளே வா வா... உன் வலது காலை எடுத்து வைத்து வா...’ என்று வரவேற்பவன் சண்முகம். அந்த வழக்கப்படி ராஜலட்சுமியை அணுகியவன் ஏனோ ஸ்தம்பித்து, செயலற்று நின்றான்.

“என்னப்பா, என்னமோ மாதிரி ஆயிட்டே?” என்று கேட்டேன் நான்.

“எனக்குத் தெரியலே வைத்தி. அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. அவள் கண்களைப் பார்த்தாயா? ஏதோ மாதிரி இல்லை. நிச்சயமாக ஏதோ ஒன்று அவளிடம் இருக்கிறது. அது என்னவென்று தான் எனக்கு விளங்கவில்லை” என்றான் சண்முகம்.

ராஜலட்சுமி எல்லோரையும் போலத்தான் இருந்தாள். உடுத்தினாள். அதிகம் பேசவில்லை. பேசாத டைப் பெண்கள் இருக்கத்

தானே செய்கிறார்கள். அதுகூட விசேஷமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால், எப்பொழுதும் எதையோ பறிகொடுத்தவள் மாதிரி, தூக்கத்தில் எழுந்து நடப்பவள் மாதிரி அவள் இருந்தாள்.

அந்த ஒரு வாரத்தில் சண்முகம் என்னிடம் பலமுறை அது பற்றிக் கேட்டுவிட்டான். எனக்கும் விளங்கத்தான் இல்லை. கல்லூரி யில் முதல் ஆண்டு சேர்ந்த பெண்களுக்கு இருக்கும் உற்சாகம், துள்ளல் எதுமே அவளிடம் இல்லை. கிராமத்துப் பெண்கள் உடுத்தும் உடைபோல மிகச் சாமானியமாக உடுத்தினாள். முகத்துக்குப் பவுடரோ, கண்ணுக்கு மையோ இடுவது இல்லை. இத்தனைக்கும் அழகி இல்லை என்று கூறிவிட முடியாது.

ஒருநாள் கல்லூரி விட்டு ராஜலட்சுமி விடுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது, பெட்டிக் கடையில் நின்று சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்த எங்கள் கண்களில் அவள் தட்டுப்பட்டாள்.

"வா" என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு, சண்முகம் விடுவிடு வென அவளை நோக்கி நடந்தான். அவள் அருகில் சென்று, "வணக்கம்" என்றான்.

திடுக்கிட்ட அவள் பதிலுக்கு"வணக்கம்" என்றாள்.

"நான் சண்முகம். மூன்றாம் ஆண்டு. இவர் வைத்தீஸ்வரன். இவரும் மூன்றாம் ஆண்டுதான். நான் உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும். பேசிக்கொண்டே நடக்கலாம்" என்றான்.

நடந்தோம்.

"ஏன் எப்பவும் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்? இதைக் கேட்க எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்று கேட்காதீர்கள். தயவு செய்து கேட்காதீர்கள். மனிதனாக இருப்பதால் தான் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏன், எதையோ பறி கொடுத்த மாதிரி இருக் கிறீர்கள்? என்ன துக்கம் உங்களுக்கு? தயவு செய்து என்னிடம் சொல்லுங்கள். என்னால் முடிந்ததை நான் உங்களுக்குச் செய்கிறேன். ராஜலட்சுமி, சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். என்னை நம்புங்கள். உங்கள் துக்கம் எதுவானாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கள்" என்றான் சண்முகம்.

நாங்கள் துக்காம்பாளையத் தெருவுக்கு வந்திருந்தோம். ஆள் அரவம் அற்ற தெரு அது. ராஜலட்சுமி நின்று அவனைப் பார்த்தாள். அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. கண்ணாடிப் பெட்டிக்குப் பின்னால் இருக்கிற காகிதப் பூச்செடி மாதிரியான ஜீவனற்ற சிரிப்பொன்று அவள் முகத்தில் தவழ்ந்தது.

"ஒன்றுமில்லை... உங்களுக்கு மிகுந்த நன்றி" என்றுவிட்டு அவள் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். நாங்கள் அங்கேயே நின்றோம்.

எங்கள் அறையை ஒட்டி ஒரு மொட்டை மாடி இருந்தது. இரவு உண்டு முடித்து, உறக்கம் வரும் வரை மொட்டை மாடியில் சாய்வு நாற்காலியைப் போட்டுக்கொண்டு நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பது எங்கள் வழக்கம். கடந்த சில நாட்களாகச் சண்முகம் பாயில் படுத்து நான் பார்க்கவில்லை. சாய்வு நாற்காலியில் இருந்தபடி சிகரெட்டு களைப் புகைத்தவாறு இருந்தான். அதிலேயே தூங்கினான். அமிர்தா, சுப்புலட்சுமி இருவரும் சண்முகத்துக்காக ராஜலட்சுமி யிடம் சென்று பேசிப் பார்த்தார்கள். சண்முகத்துக்குச் சொன்ன பதிலையே அவர்களுக்கும் சொன்னாள் ராஜலட்சுமி.

சண்முகம் காரியத்தில் இறங்கினான். பியூனுக்குப் பணம் கொடுத்து அவள் சொந்த ஊர் முகவரியைப் பெற்றான். என்னிட மும் கொஞ்சம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு அவள் ஊருக்கே புறப் பட்டான்.

எனக்கு நேராகத் துன்பங்கள் நேர்வதில்லை. என் நண்பர்களின் துன்பங்களே என் துன்பங்களாகி என்னை அலைக் கழித்து, சித்திரவதை செய்யும். சண்முகம் திரும்பி வர, நான்கு நாட்கள் ஆகின. பயணக் களைப்புத் தீரக் குளித்து முடித்து ஆடை மாற்றிக் கொண்டு வந்தவன் என்னிடம் சொன்னான்.

"வைத்தி, ராஜலட்சுமி ரொம்பச் சாதாரணக் குடும்பத்துப் பெண். நாலு அக்காள், ரெண்டு தம்பி இவளுக்கு. அப்பா சின்ன மிராசுதார். அவளுக்கும், அந்த ஊர் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியன் ஒருவனுக்கும் காதல் மலர்ந்திருக்கிறது. இருவரும் சந்தோஷமாக இருந்திருக்கிறார்கள். விஷயம் இவள் அப்பாவுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. பெண்ணை அடித்து மிரட்டிவிட்டு, ஆள் வைத்து அந்த வாத்தி யாரையும் அடித்திருக்கிறார். பயந்து போன அவன் சொந்த ஊருக்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறான். போனவன் கையோடு கல்யாணமும் செய்து கொண்டு 'செட்டில்' ஆகிவிட்டான். பெண்ணுக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக் கூடாதே என்பதற்காகவும், ஊர் மற்றும் புறம் பேசும் பேச்சுக்குப் பயந்தும், பெண்ணைக் கல்லூரியில் சேர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள். ராஜலட்சுமிக்குப் படிப்பில் ஈடுபாடு இல்லை. அவனையும் அவன் துரோகத்தையும் மறக்க முடியவில்லை. மனசுக்குள் நினைவுகளால் கீறிக் கீறி இரத்தத்தை வடித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்."

அவன் பெருமூச்சுவிட்டான். சோகத்தில் ஆழ்ந்தவனாக, என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“நான் அவளை நேசிக்கிறேன். வைத்தி, என் மனசின் அடி ஆழத்திலிருந்து நேசிக்கிறேன், வைத்தி. அவள் அதை அறிவாளா? காலம் அவள் புண்ணுக்கு மருந்திடும். உலகத்தை நேராகச் சீக்கிரமே அவள் பார்க்கட்டும் என்று வேண்டிக்கொள் வைத்தி. காலமெல்லாம் என் நெஞ்சில், என் உயிரில் அவளை வைத்துச் சீராட்டுவேன், கொண்டாடுவேன், வழிபடுவேன்? என்பதை அவள் தெரிந்து கொள்ளும் நாள் வருமா? சொல். சொல் வைத்தி சொல்” என்றவன், நான் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் என் தோளில் முகம் புதைத் அழுதான்.

நிலைமை மாறும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அது வேறு விதமாக மாற்றமடைந்தது.

வகுப்புக்குள் ஒருநாள் வாந்தி எடுத்து மயக்கம் அடைந்தாள் ராஜலட்சுமி. கல்லூரி டாக்டர் வரவழைக்கப்பட்டார். பரிசோதித்துப் பார்த்த பிறகு, அவர் சொன்னதைக் கேட்டு பிரின்ஸிபல் உடம்பு ஆடிற்று. ராஜலட்சுமி தாய்மை அடைந்திருந்தாள்.

ஓர் ஆறு மாதக் குழந்தையை அவள் வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருந்தாள். பிரின்ஸிபல் சொன்னார்: அப்பப்பா! தப்பிச்சேன். இவள் காலேஜில் அட்மிஷன் ஆகி மூன்று மாதம் தான் ஆகிறது. ஆகவே, இது நம் காலேஜிலே சேர்ந்த பிறகு ஏற்பட்ட பிரச்சினை இல்லை. சுலபமாக டி.சி. கொடுத்து அனுப்பிடலாம். ராமமூர்த்தி! உடனே அவள் அப்பாவுக்கு தந்தி கொடுத்து அவரை வரவழை. அவர் கையிலே அவளை ஒப்படைத்து, ‘பேக்’ பண்ணி அனுப்பினால் தான் எனக்குச் சோறு தொண்டைக்குள் இறங்கும்.”

மனிதர்கள் எப்படியெல்லாம் இயங்குகிறார்கள் என்று இருந்தது எனக்கு. சக மனிதருக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நீக்க நம்மால் என்ன ஆகும் என்று யாரும் சிந்திப்பதில்லை எந்தத் துன்பத்திலும் தாம் சிக்கி கொள்ளக் கூடாது என்பதில் தான் அனைவருக்கும் கவனம். மனிதர்கள் சுயநல மோகிகள் தானா? மொத்தத்தில் எல்லோருமே உதிரிகள் தானா?

அன்று மாலைக்குள் ராஜலட்சுமி அப்பாவிடமிருந்து பதில் தந்தி வந்தது.

“அவள் எனக்கு மகள் அல்ல. நீங்கள் எந்த நடவடிக்கை வேண்டுமானாலும் தங்கள் எண்ணப்படி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. சண்முகம் இது இப்படித் தான் வளரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். மாணவியர் விடுதி இருந்த துக்காம்பாளையத் தெருவின் முனையில் இருந்த பெட்டிக் கடையிலேயே அவன் விடியல் முதல் கால் கடுக்க, மாற்றி மாற்றிப் புகைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். சுமார் எட்டு மணி அளவில், விடுதியின் வாயிலில், டிரங்க் பெட்டி ஒன்றும், படுக்கைச் சுருள் ஒன்றும் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டாம் நிமிடம் ராஜலட்சுமி தோன்றினாள். வீதியின் இருபுறத்தையும் நோக்கியபடி நின்றாள் அவள்.

சண்முகம் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். நானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தேன். அவள் அருகில் போய் நின்றான். குரல் அடைக்க, அவளிடம் சொன்னான்.

"புறப்பட்டுட்டீங்களா, ராஜலட்சுமி?"

அவள் தலையைக் கவிழ்ந்துக் கொண்டு சொன்னாள். "நானா புறப்படலே, அவர்கள் புறப்படச் சொல்லிவிட்டார்கள்."

"தெரியும், எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?"

அவள் தெரியாது என்பதாகத் தலையசைத்தாள்.

"உங்கள் வீட்டுக்குப் போக முடியாதா?"

முடியாது என்பதாகத் தலையசைத்தாள் அவள்.

உலகம் ஸ்தம்பித்து நின்றது எங்களிடம். சண்முகம் தெளிவான குரலில் சொன்னான்: "ராஜலட்சுமி, நீங்கள் விரும்பினால் என்னுடன் வரலாம். உங்களுக்குச் சம்மதம் என்றால், நான் உங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இனி ஒரு போதும், உங்கள் வாழ்நாளில் நீங்கள் அழும் நிலை வராமல், நான் உங்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்"

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பார்த்தவாறு இருந்தாள். அவள் ஏதேனும் சொல்வாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். இல்லை. அவள் கண்களிலிருந்து கசிந்து வழிந்தது கண்ணீர். நாங்கள் அவளைப் பார்த்திந்த பல மாதங்களில், முதன் முறையாக அவள் முகத்தில் புன்னகை தோன்றியது. முதல் முதலாகச் சிரிப்பும் அரும்பியது. அவள் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

சண்முகம் சொன்னான்: "நான் உங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நான் உங்களைத் திமணம் செய்து கொள்கிறேன்."

அவன் குனிந்து அவள் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டான். படுக்கைச் சுருளையும் எடுக்கப் போனான்.

"அதை எனக்குக் கொடுப்பா" என்றபடி நான் அதை வாங்கிக் கொண்டேன்.

இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நான் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

எனக்குத் தார் ரோடு, காலுக்குக் கீழ் பஞ்சு மெத்தையாக மெல்லிட்டது. சூரியன் பன்னீர் தெளிப்பதாகப் பட்டது. மகாத்மாக்கள் போர்பந்தரில்தான் பிறக்க வேண்டுமா? நம் அண்டை வீட்டிலும் தோன்றலாம். அவன் தலைக்குப் பின்னால் ஒளி வட்டம் இருக்காது. நம்மோடு தெருமுனைக் கடையில் அவனும் டீ குடித்துக் கொண்டு நிற்பான். நாம் ரேஷன் வாங்கும் போது, அந்தக் கடையில்தான் அவனும் வாங்குவான். நம்மைப் போலத்தான் உடுத்துவான். சொர்க்கம் என்கிறார்களே, அது துக்காம்பாளையத் தெருவுக்குள் வந்து விட்டதாகத் தோன்றியது எனக்கு.

1988